

намѣришъ файтонъ. Ще пжтуваме. Чакай! Вземи тамъ рамкитѣ и стѣклата и ги изчисти добрѣ.

Малко слѣдъ четири часа, полковникътъ, подпиранъ отъ ординареца, слизаше изъ стълбитѣ. Прѣдъ него скачаха весело двѣтѣ момиченца. Лицицата имъ цѣли свѣтѣха отъ радостъ, съ радостъ се смѣяха очитѣ имъ, радостъ свиваше и малкитѣ имъ сърдчица. Тѣ носѣха подъ една мишца книжкитѣ си, подъ друга по единъ изчистенъ портретъ и го притискаха къмъ гърдичкитѣ си, като нѣщо скъпо и свято. И на това отгорѣ — въ файтонъ, заедно съ голѣмия виденъ офицеръ, право при леля! . . . Колко ще се зачуди тя като ги види! Не ще вѣрва на очитѣ си!

И наистина, по единъ знакъ отъ стария офицеръ, ординарецътъ покачи едно слѣдъ друго момиченцата въ хубавата лека кола и най-сетнѣ помогна на командиря си да се качи. Файтонжията потегли поводитѣ, конетѣ се опнаха на прѣдъ, колата полетѣ изъ улицата и странитѣ на малкитѣ момиченца пламнаха отъ небивала радостъ и щастие. Гинка гледаше усмихната дѣда си на портрета, сѣкашъ той можеше да разбере радостта ѝ; гледаше го и Милка, тя гледаше и баба си, която държеше на колѣнитѣ си, и струваше ѝ се, че тѣмъ трѣбва да се благодари за щастieto, което ги сполетѣ.

А леля Софка, добрата леля Софка, дълго не можеше да дойде на себе си отъ очудване, когато файтонътъ спрѣ прѣдъ тѣхъ и видѣ двѣтѣ си малки племянници наредъ съ стария почетенъ полковникъ! Стариятъ офицеръ дълго трѣбваше ѝ разправя за тѣхъ, за портретитѣ, за бащата, който избавилъ живота и честта на хиляди хора и тая на